

Kdo ovládal... Napoleona?

Historie zná nemálo záhadných osobností. Přičemž mnohé záhady minulosti se začaly objevovat v naší době. Historie byla opakovaně přepisována ve prospěch mocných tohoto světa. Ale jak se říká, tajemství se vždy stane zjevným...

Zdali je však vždy zjevným, a neobrůstá novými smyšlenými příběhy, a nepřepisuje se?

...Vždyť metody přepisování nezmizely ani v současném světě. Vyjde tedy vždy pravda najevo? Tak se v dnešní době stalo módou vidět spoustu tajemství a záhad ohledně Napoleonovy osobnosti a zejména ohledně války v roce 1812. Tato událost se najednou stala tak tajemnou a záhadnou, ale i prostě fantastickou s jadernými výbuchy a dobytím mocné říše zvané „Velká Tartárie“... Ale proč Napoleon potřeboval Egypt a co hledal v pyramidách, to z nějakého důvodu vyvolává menší zájem, nebo spíše se o tom kdoví proč prostě méně mluví a píše...

Tak čím se Napoleon Bonaparte lišil? Co z jeho činech bylo pro náš svět skutečnou záhadou a co obyčejnými ambicemi dobyvatele. Proč Napoleon přišel do Egypta? Proč se hnal na Moskvu, a kdo ji skutečně spálil při požáru?

Oficiální historie dává na tyto otázky jedny odpovědi, alternativní historie dává druhé. Alternativní badatelé tvrdí, že oficiální historie je přeepsaná a zfalšovaná, ale kdo zabránil stejným alternativním badatelům vymýšlet fantastické příběhy o moskevském jaderném Armagedonu? V takovém případě lze jakékoli artefakty považovat za podvrh, a proto se pravdu ještě dlouho nedozvíme...

Vždyť věříme výhradně v artefakty a popíráme možnost ukládání informací v informačním poli planety, ano, ani nevíme, jak je odtud získat. Proto dnešní informace opět nejsou potvrzeny artefakty, nejsou vědecké, neboť jsou z tohoto informačního pole přijímány prostřednictvím vědomého snění, a nejsou určeny skeptikům. Snad budou užitečné pro ty, kteří věří nejen artefaktům, ale i pro ty, kteří dokážou analyzovat historické události minulosti i současnosti, a ne pouze věřit všemu...

...Mdlé slunce se stěží prodírá skrze mračna písku a prachu. Pyramidy jsou v jeho paprscích sotva viditelné. Bouře však pokračuje. Písečný opar se svíjí a tančí ve vírech na prastarých kamenech. V dálce je s obtížemi rozeznatelná silueta Sfingy. Už se stále více přibližuje, písek jí s hukotem bičuje tvář, ale nevzrušený pohled hledí skrze věky...

Najednou vše utichlo a tvář sfingy... se proměnila. V očích se jí náhle zableskly nazelenalé jiskřičky, a stala se jakoby živou, bez těch strašlivých kamenných jizev, které jí hyzdily tvář. Všechno kolem také utichlo a zmizela bouře, zůstala jen nazelenalá záře, jako by sfingu zakrývala kopule.

Její obrovské oči pronikají vším, co jim stojí v cestě. Pak se ale... usmála a pohnula rty. Obrův šepot se podivně odrážel od bílé pyramidy zářící za ní jako křišťál. Právě takovou se stala pod tou tajemnou kupolí nazelenalé záře.

Nesrozumitelné zvuky cizí řeči... ale vtom se všechno začalo zvláštním způsobem překládat, někde uvnitř mě...

„Znovu se setkáváme tady...“ promluvil obr. *„Viděli jsme se už mnohokrát, a mé jméno jsi nejspíš nezapomněla (viz další témata).*

Kdysi mi v těchto zemích říkali Ptah. A tato území se ve starověkém jazyce nazývala Ki Hu Ptah podle mého jména. Ted' vám to zní jako Egypt.

Za svůj vysoký věk jsem tady viděl mnohé. Ale byl tu jeden šílený válečník, který dvakrát přišel k mým nohám, dvakrát bojoval s kamenem, a zanechal jizvy na mém kamenném těle.

Ten válečník byl sžírán pýchou, ale sám byl jen otrokem vášní a stal se otrokem lhářů z Nibiru, o nichž ti nejednou vyprávěli mnozí učitelé, zvaní bohové.

Démétér - Atlantka takto kdysi vyprávěla o Alexandrovi, narozeném z Atlanta Dia z nevěry svému manželovi Filipovi - makedonskému králi (viz téma: Za co bojoval Alexandr Veliký).

Přišel zde ve svém šílenství. Chtěl dobýt celý svět. Myslel si, že mu temná Héra daruje poznání vesmíru. Byl však slepý a nevědomý. Nevěděl, že Héra nic neví, ale plní vůli těch, kdo jí slíbili věčné mládí a krásu. A Anunnaki z Nibiru uměli slibovat a sypat jí do ženských uší sladkou ambrózii. Řetěz tak srostl... A lháři z Nibiru, lákající na ceněnou krásu, přinutili Atlantku Héro, aby popletla hlavu slepci. Tím spíš, že se narodil z Dia, jenž byl manželem Héry, a z jeho pozemské milenky - Olympiady. Hřích na hříchu a plod dvojího hříchu, jak by vám řekli kněží kříže...

Ale Alexandr byl plný pýchy až po okraj, vždyť je synem bohů... a jeho otcem je Zeus... Musí mu patřit svět a vědění o prastarém Vesmíru.

Slyšel, že zde, u pyramid se uchovává vědění bohů, kteří byli starší než Zeus. A přišel ke mně, aby si je nárokoval, jak se domníval, po právu.

Jeho bojovníci násilím drtili kameny pyramid a hrabali jako krtci v poušti. Našli tam poklady, vykuchali hrobky faraonů. Zlato mrtvých však nepřineslo ani poznání, ani štěstí... Tehdy se opět ocitl u mých nohou, ale už nežádal, nýbrž začal vrhat oheň. A jeho vojáci začali drtit kamenné tělo mezi mými tlapami. Vstoupili do první síně, a tam, když spatřil hory svitků, se šílenec zaradoval. Odvezl je pryč, do Alexandrie, kterou začal stavět na mé půdě. Pojmenoval to město po sobě, naplno živil svou pýchu. A postavil tam dům pro knihy - knihovnu, kde nařídil shromáždit všechny svitky a papyry z mé země. Ale v prvním sále, kam se mu podařilo proniknout, byly uloženy spisy Atlantů, kteří je zde po katastrofě ukryli a moc kněží si přivlastnili, nazývali se jmény dávných bohů a vydávali se za ty, kdo z dalekého Siria vkročili na pevnou zemskou půdu.

Byl to Hermés, Atlant, který si proradně přivlastnil jméno Thovta. Psal novou historii a snažil se najít naše poznání. Nenašel je však, ale zapsal jen to, co mu všechno nadiktovali Anunnaki z téže Nibiru...

A tak jeho spisy vzal šílený Alexandr a odnesl je do svého města, do knihovny. Byly tam také plány strojů a mechanismů, s nimiž Atlantové brázdili prostory ještě před válkou, před katastrofou, před potopou... Ale Alexandrovi a jeho válečníkům byly k ničemu... S mečem a kopím chtěli poznat celou podstatu té techniky! Ale kresby jim nepřípadaly víc než ornamenty na stěnách: složité tvary a nepochopitelné znaky...

V této knihovně ležely dlouho, dokud je nespálil požár, který znovu narafičili Anunnaki a opět s pomocí lidských ambicí. To nejvýznamnější tam se jim podařilo uschovat, později však byly uzamčeny ve sklepeních Vatikánu.

A Alexandr se nikdy nemohl dostat do tajných síní, které před ním zamykal neviditelný strach. Velký strach obestírá všechny, kdo nemají vznešeného ducha, ale přiblíží se ke svatyni. A nikdo ho nedokáže překonat. A jakákoli technika se vypne, ale jen vznešený duch tam bude moci projít. Když Alexandr na tuto překážku narazil, nedokázal ji překonat, neboť nešlo o gordický uzel, který by bylo třeba rozetnout, ale o hradby, které oko nevidí a kterým meč neublíží.

A Alexandr odešel, pošlapává své osud. Došel až na samotný konec, kde se setkal se svým otcem-Atlant'anem, zřekl se ho ve prospěch Anunnaki a stal se jejich poslušným následníkem...

...Ale přišla jiná doba, a zase přišel, a zase ho poslaly tytéž síly. Jenže teď byl příběh jiný, nebo jak se v některých kruzích říká - legenda byla jiná...

Do té doby Anunnaki vytvořili síť svých sluhů-dozorců nad pozemskými krajinami. Kořeny však stále pocházely z mé země od podvodníka, který si přivlastnil jméno Thovta-Herma, a říkal si Trismegistos, což znamená třikrát největší. Pýchu mu nelze upřít...

A tento klan Hermových kněží, klan přísluhovačů Nibiru, se stal zednářským řádem, když přežil těžké éry loupeživých tažení pod křížem a další války, politiku pletichaření... A noví kněží se stali silnými, a lóže zakládali.

Nyní se však znovu zrodil neklidný duch, jemuž se říkalo Alexandr, co chtěl dobýt svět. Tentokrát dostal jiné jméno. Jmenoval se Napoleon.

A prozatím byl ve své zemi na vzdáleném ostrově pro mnohé neznámý. Ale ctižádost a pýcha v jeho mysli znovu ožily.

Opět byl však poznamenan od narození a Anunnaki znovu řídili jeho osud. Zase ho potřebovali při svých plánech vyloupit mou zemi, a nejen to...

A tu ho ve Francii chytili... Ano, ano, dostal se do kontaktu s Robespierrovým bratrem a v krvavé revoluci chtěl získat trochu slávy, vždyť o ni usiloval už předtím na Korsice, ano, a také ve Francii.

Ale byl zatčen a umístěn do cely...

A teď se podívej, jak se s ním Anunnaki setkali osobně..."

Oči Sfingy se náhle rozzářily a zelený paprsek dopadl na stěnu pyramidy. A tam jako na plátně se začal promítat... film.

Pusté stěny, průchody, řinčení závor, a za těžkými dveřmi sedí na lavičce mladík. Šikmé sluneční paprsky kreslí na stěně mříž, kterou překonaly, a uváznou v mladíkových dlouhých vlasech. Jeho tvář je zkřivená hněvem. A pak udeří pěstí do zdi.

Ale co to je... Najednou místo slunečního světla prosvítá oknem modrý paprsek. Narazí do zdi a po podlaze létají jiskry. Ve zdi je otvor. A tu mladík vykročí za něj... A nad ním se sklánějí dvě bytosti s obrovskými vypoulenými očima a malými ústy. Jsou mnohem vyšší než on, ale ruce a nohy mají tenké jako provazy a hlavy obludně nafouklé a lysé. V rukou otáčejí koule, která vypadá jako model zeměkoule. A mladík s planoucíma očima se jí snaží uchopit. Zdá se, že je v jakémsi transu...

Ale teď jeden z těch příchozích odněkud vytáhl malinkatý předmět a vložil ho do lesklého nástroje, který vypadal jako... pistole. V okamžiku přiložil tu zbraň mladíkovi k hlavě a ten se bezvládně skácel k zemi... A zase všude kolem modré

jiskry, příchozí jako by se vypařili a ten vchod zmizel, zbyly z něj jen zbytky škváry, jako by tam hořelo.

Vtom se hlučně otevřely dveře a do místnosti vpadli dva strážníci, kašlající a nadávající. Mávají rukama, snaží se vypudit zbytky kouře. Jeden z nich lehce klopýtl, když narazil do chlapcova těla. Ten stále ležel na podlaze. Tu ho zvednou a snaží se ho přivést k sobě... Už začíná jevit známky života... A to je vše. Film skončil...

Vtom znovu hlas Sfingy přerušil sledování...

„Anunnaki Napoleona dlouho sledovali a nakonec se mu rozhodli implantovat Alexandrovu paměť. Jejich technologie ji umožnila získat z prostoru a vrátit ji pozapomenutému majiteli. Vždyť Alexandr a Napoleon jsou jeden a tentýž duch!

Vznikl tak předmět, téměř jako za vašich časů - nosič informací. A s pomocí dalšího nástroje jej vazalové Anunnaki z rasy Zetů (šedých), kteří přišli do čertogu Země již koncem 18. století, implantovali Napoleonovi do lebky. A to bylo podle vašeho počítání v roce 1794.

A to vše bylo provedeno tak, aby si toho nikdo nevšiml. Tenkrát si strážce myslely, že Napoleon sám chtěl ukončit svůj život. Ale to už přišel rozkaz k propuštění.

Od té chvíle se Napoleonova kariéra rozjela tryskem.

Je vám známo, že se sblížil se zednáři, že jeho bratři byli zasvěceni. Ale Napoleon, který si po té mimozemské operaci náhle vzpomněl na svou vyvolenost a předurčení, považoval pod svou důstojnost být zednářem s nízkým statusem a zasvěcením...

V této hierarchii si nemohl dovolit nižší postavení. Ne méně než velmistr. Proto si vůbec představoval sám sebe mimo řád, ale spíše nad ním! Měl za to, že je jediným, kdo může zednářům vrátit pravdy a tajemství dávných civilizací, Hermovy spisy, díla Atlantánů. Proto, jakmile získal vládu, obrátil své kroky do Egypta...

Pro mnohé bylo podivné, proč se tento generál, úspěšný v Evropě, najednou rozhodl zaútočit na beduíny. Bylo lepší si myslet, že bude bojovat s Anglií, dlouholetým nepřitelem Francouzů, ale ne... Vydal se do mých písků a přivedl své vojáky a spoustu učenců. Šel za věděním, jako kdysi v Alexandrově těle. Slíbil zednářům, že to vše přiveze z mé země.

Tak znovu přišel ke mně. A byl troufalý. Chtěl, abych otevřel všechny dveře do podzemních depozitářů. Ano, ano, doslova chtěl, křičel na mě něco francouzsky a italsky, latinsky, dokonce pronesl něco řecky, nadával a kopal nohama do kamenů. Byl tak směšný, že si mnozí mysleli, že ztratil rozum. Vojáci mezitím kopali díry mezi mými tlapami a u pyramid.

Když však došel k druhým dveřím, opět ucítil velký strach. Nařídil je vyhodit do povětří, ale velký monolit nevybuchl a mnoho vojáků zemřelo. Sám šel rukama odklízet trosky a znovu na mě křičel své nadávky.

Pak přede mnou postavil svá děla a tři dny čekal, až otevřu portál. Ale nedočkal se a svůj slib splnil. A pak mě najednou oslepila dělová salva. A dělové koule mi létaly do obličeje. A ty jizvy v kameni mé tváře jsou od těch děl...

Jakmile se kouř rozptýlil, znovu ke mně přišel, a vida nestranný pohled z kamenných očních důlků, chytil se za hlavu prostoupenou pochybnostmi... Ale po chvíli ho pochybnosti opět opustily, vždyť čip v jeho hlavě pracoval, a loutkovodič tahal za nitky...

Kopl holínkou do kamene a vydal se k pyramidě. A jeho vojáci tam začali kopat průchody. Dlouho kopal a nakonec našel svůj starý tunel, který Alexandrovi vojáci prokopali skrz nory vykradačů hrobek. Mezitím vojáci tahali zlato po řece, když narazili na nějaké hroby. Začali ho všechno snášet na jednu hromadu. Tak bylo z hrobky faraona Tutanchamona ukradeno mnoho pokladů. Napoleon však nehledal jen cetky. Potřeboval posvátné předměty a starověké atlantské zbraně. Proto všechno zlato snesli do této hrobky, aniž by se obtěžovali otevřít ji hlouběji.

Nebyl to historik ani učenec, byl to lupič. A chtěl zlato roztavit, zabývat se tím však chtěl až později. Ted' se hnal hluboko do pyramidy, jako to kdysi udělal v Alexandrově těle. Také vstoupil do síně se sarkofágem, všechny vyhnal a začal znovu křičet v různých jazycích ted' už ne na mě, ale na Amona, na Thovta, na Herma. Dožadoval se otevření portálu.

Ozvěna však odrážela jeho výkřiky pro něj v podivné podobě. A slyšel, jak na něj bohové křičí ve všech jazycích. Zatočila se mu hlava a padl k sarkofágu. A tam mu bylo sesláno vidění. V něm ho Hermes lákal svým hadím žezlem a dával mu moc. Vtom však přišel obrovský obr jako stín a Herma odhodil. Byl to stín Egyptana Thovta, jehož jméno si lhář Hermes přivlastnil. A Thovt v podobě ptáka mu zjevil poznání... A dým se rozptýlil z bitev... Napoleon uviděl kopule Moskvy, uviděl mrtvé podél cesty. A ohnivé jazyky a mrtví byli Francouzi. A živí na tom byli hůř než mrtví... a kráčeli otrhaní a bosí ve sněhu a padali od zranění... A Napoleon tam spatřil vzdálený ostrov a svou samotu na něm...

Když se probral, sotva se hýbaje, vyšel ven a dlouho o všem přemýšlel...

Jeho mozek se však nedokázal shodnout s duchem. Zdálo se, že pochopil, jak jeho pozemské tažení skončí, ale záznam Anunnaki mu nedal pokoj a posílal mu do mozku myšlenky a obrazy vítězných bitev a ovládnutí světa.

Viděl se jako Makedonec, věděl, že spěchá do Indie za svými vytouženými cíli.

A jelikož Sfinga byla zatím tolik silná, rozhodl se vydat také na Východ. A tak spěchá vydat se do Sýrie, ve hněvu utápí v krvi vzpouru v Káhiře.

Tam chtěl rozkuchat Palmýru a starodávný Nimrud. Takový byl plán loutkovodiče. Vždyť Napoleon si pouze myslel, že je to jeho plán, ale ne, vedli ho skrze ten čip, jak byste to nazvali.

V Sýrii se však střetl se sultánovými vojsky a Turci Napoleonova vojska přemohli. Napoleon se opět vrátil do Egypta. A další bitvy. Uvázl na Východě, ačkoli zde s obtížemi získal několik vítězství. Ale ještě více porážek...

A co ta velká pýcha...? Nedovolila mu přijmout porážku a on... uprchl, aby se zde vyhnul zjevné potupě, uprchl, opustil svou armádu a nečekaně se znovu objevil v Paříži.

Prchaje, vzal s sebou část toho, co zde našel, a předal to zednářům ve Francii. Za to se stal jedním z francouzských konzulů...

O něco později se stane jediným vládcem země a jmenuje se doživotním konzulem... Nu a poté císařem Francouzů...

Za pozlátkem zednářských pukrlat, za luxusem a získanou mocí znovu uvěřil Hermovi, který se mu zjevil u sarkofágu... a znovu spatřil svůj sen o ovládnutí světa a vědění. Tehdy mu skrze čip sdělili, že je potřeba znovu přesunout vojska, a opět na východ. Ale cíl byl nyní jiný - Rusko.

Od zednářů se dozvěděl, že část alexandrijské knihovny se dostala do rukou moskevských carů prostřednictvím Řekyně Palaiologovny, která se provdala za moskevského cara.

Od té doby se poklad usadil v Moskvě... A tak se novým cílem stává Moskva. Ne Petrohrad, vždyť tam byl vládce také zednářem, takže v zednářské lóži počítali jít do Ruska přímo na Moskvu. A Alexandr - petrohradský car byl se zednářskou lóží společen. Také nenašel poklady, ale myslel si, že Napoleon pomůže, nu a potom lze i odnést... vždyť je přece válka...

Byl vydán rozkaz k ústupu. Napoleonovi umožnili projít... A vy jste si mysleli, proč se bitvy nekonaly. Alexandr I. prostě zradil svůj národ, i když jaký jeho národ...? Jaký on byl Rus? Stejný jako Napoleon!

A ruská vojska ustupovala, všichni vojáci reptali, lid byl rozhořčen...

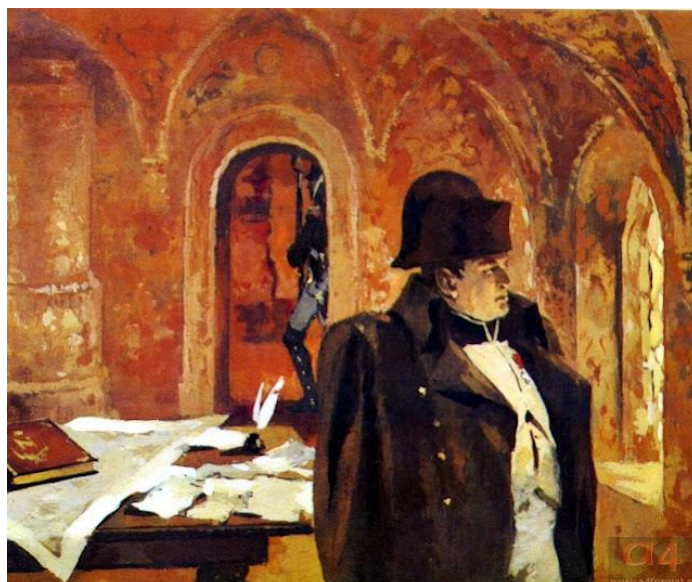
Ale dokonce i sám vámi vychvalovaný Kutuzov... On také plnil rozkaz, rozkaz cara, rozkaz zednářů. Na základě tohoto rozkazu byla Moskva předána Francouzům...

Pak ale do Petrohradu přijel špeh a řekl carovi, že Napoleon chce v Moskvě najít dokumenty o tom, jak byl zavražděn carův otec, císař Pavel. Chce, aby se Evropa dozvěděla o otcovraždě! A že tím otcovrahem je sám Alexandr!

A bylo to tak. Napoleon petrohradského cara nenáviděl. Žárlil na něj ve všem... zevnitř ho hryzalo, že se mu říká tím jeho jménem, že se mu říká Alexandr...

Rozhodl se ho ponížit, aby byl vyloučen ze zednářské lóže jako otcovrah.

Tehdy byl z Peterburgu vydán tajný rozkaz - vypálit Moskvu, pokud se jim nepodaří odvézt listiny! Napoleon už hledal. Byl v Moskvě! Hledal všechno, a dokumenty o Alexandrovi a carských pokladech i to, pro co přijel - hledal knihovnu Hrozného cara Ivana.

Žhářství však začalo. Moskva se ocitla v plamenech. Zpočátku to nebyl žádný živel, ale teď nad Moskvou oheň plane čím dál víc! Napoleon už na Alexandra zapomněl, chce jen najít svůj cíl. A znovu tu rozbíjí kámen, vyhazuje do povětří zdivo...

Dlouho bloudí sklepením, ale znovu se ho zmocní strach a přízračná kostnatá ruka ho chytne za hrdlo...

Znovu se rozhodl prchnout...

Loutkovodič o tom dostává signál prostřednictvím zařízení... Pak se náhle nad Moskvou objevila ohnivá koule. Pohybovala se pomalu. Tentokrát byla obrovská. Napoleon už jednou takovou viděl, ale jen malou. Tehdy, v té francouzské cele, v době revoluce a jeho zatčení...

Bral to jako velké znamení a sledoval kouli. Ta se však rozpadla na kousky...

Tehdy byl zasažen neviditelným ohněm aparát Nibiruánců, stejných, kteří implantovali čip Napoleonovi. Trosky však dopadly nedaleko Moskvy, která už beztak hořela. Ty trosky dopadly těsně za město a záře obrovská se tam zvedla. A všem, kdo ten strašlivý oheň viděli, se zdál být Apokalypsou. Ale vůbec to nebylo město, které tak hořelo! Hořela jen anunnakijská loď.

A spojení v Napoleonově mozku bylo přerušeno. Signál nemá kam jít. Přijímač byl na lodi, ale všechno shořelo...

Napoleon se začal zmítat. Už necítil tu sílu za sebou a před jeho vnitřním zrakem se opět plížily vize z pyramid. Tentokrát mrtví Francouzi a armáda rozbitá na sněhu...

A sníh se sypal a mráz nabíral na síle...

A teď už před ním nestály ty vize, ale život, realita... A ke všemu mrtví Francouzi, rozbité kolony vozů, a k tomu strašná zima.

A ruský lid povstal. Partyzáni bičem hrozným nyní kosili řady jeho armády. Národ nesnesl ústupky armády a povstal na obranu své země.

Ačkoliv nyní i Alexandr z Peterburgu všechno konečně pochopil a vydal armádě rozkaz.

Nyní se ale ruští vojáci otočili a hnali Francouze z jejich rodné země! Alexandr viděl jen osobní urážky, kypěl osobní nenávisť, dozvěděl se o Napoleonových plánech, ale svou zemi osvobozovali vaši lidé!

A tehdy začala skutečná válka, nikoli ústup nařízený zrádci. A ne nadarmo se té válce říká vlastenecká válka, ať už jste na ni ve své době vylili sebevětší hloupost a nesmysly.

Znovu následujete loutkovodiče, kteří uspokojují vaši pýchu stejně jako kdysi pýchu Napoleonovu!

Vyprávějí vám lživé příběhy o Tartárii. A vy jim to žerete. Vykládají vám, že Tartárie byla během této války zničena. Vyprávějí vám nejrůznější bajky, aby rozdělili vaši zemi a váš lid! A údajně ta válka byla téměř občanská - křesťanů s árijskými pohany, a údajně Alexandr spolu s Napoleonem shodili na Tartárii jaderné bomby. A vy tomu všemu věříte! Ačkoli zároveň nepřipouštíte možnost přečíst si skutečnou historii z informačních polí.

Mnozí nebudou věřit ani tomu, co jsem vám řekl... Ale budou věřit ve velkou fantazii s bombami, s atomovými zbraněmi, s Tartárií...

A k čemu je nám to, že se tolikrát snažíme říct, že Tartárie je prostě Terra Incognita ve vnímání Evropanů, kteří Sibiř a Rus neznali. Území obývané kočovnými Tatary... sibiřskými Tatary, kterým kdysi vládl chán Kučum. Ale vy i toho jste ochotni uznat za Rusiče... Jste ochotni uznat obludně krutého kočovníka divokých stepí Tamerlána za svého předka, vždyť vytvořil říši! Jenže pravdě neuvěříte, neboť ona pýšečku tak nepotěší...

Pýcha potřebuje dobývání, říše, kruté vládce, ne čest a důstojnost, ne obranu rodné země, jak tomu ve skutečnosti bylo. Pýcha potřebuje velikost dobyvatele a... ponížení kdysi velké říše, aby se pomstila!

A za celou tou tartarskou historií nevidíte, jak vás rozdělují, jak chtějí na Sibiři oživit bájnou Tartárii a vyhlásit Sibiřskou, Uralskou a další republiky. A chtějí proti

nim postavit takzvané evropské Rusko - podle nich Ingermanland... Vždyť tam seděl cizí car, který si podmanil Sibiř. Ačkoli dobytí Sibiře bylo od moskevských carů, nikoli od petersburských... A to znamená ještě větší zmatek!

Kdo to potřebuje! Chytří pochopí. Čím větší zmatek, čím silnější spor, tím lépe pro ně, pro ty samé, kteří poslali Napoleona, pro ty samé, kteří vlezli na evropské trůny, pro ty samé, kteří mají všechny peníze světa...

A ti, kteří si koupili svou pýšečku a nevědomost, si neuvědomují, že kdyby atomová bomba v tom ohni spálila Moskvu a Sibiř, nebylo by možné v Moskvě ani na Sibiři žít až do vašich dnů. A není možné zfalšovat tolik dokumentů o masové smrti nejen rolníků, ale i slavných lidí na těch obrovských územích!

Jaderná válka tam zuřila v časech árijské Daarie - a to bylo asi před sedmi tisíciletími! Proto všechna ta vaše bádání o jezerech kráterů po explozích, proto ty rozervané kameny megalitů, a to i z dřívějších válek. V nichž zahynula Hyperborea a Atlantida, i Lemurie...

Ale vám tak přirostla k srdci Tartárie čili divoká step, a později pestrá, polorozpadlá říše potomků Čingischána, že ji pod tímto názvem měli i Evropané (vždyť jen na jejich mapách se toto označení objevuje). A vyskytuje-li se na jiných mapách, jedná se o překreslování z těch evropských.

Ale hluší a vedeni loutkovodiči, chycení na pýchu, toto nechtějí poslouchat a křičí o svém rusko-tartarismu, znovu poslouchají evropské pohádky a všichni potřásají stále stejnými evropskými mapami, a nikoli svými! A jsou ochotni přijmout své někdejší nepřátele, kteří vypalovali ruská města a vesnice, kteří odvlékali ženy a děti do zajetí, kteří nešetřili nic před sebou - svými předky. A tatarskou Hordu považují za Rus.

Ani jeden z chánů Hordy by tomu nejspíš neuvěřil ani v žádném ze svých fantastických snů. Ale hlupáci jsou hlupáci! Pro Evropany jsou všichni černoši černí, všichni Asiaté jsou také stejného národa a Rusové a Tataři se také zdáli být stejného národa. Evropští ignoranti nerozuměli a nechtěli rozumět, podle svých představ, barbarským národnostem. Pro ně byli všichni na vlas stejní. A Moskva se jim zdála být pustou Asií, stejnou jako Samarkand, Buchara, Šíráz... A toto přesvědčení v nich přetrvávalo po celé věky.

Napoleonovi vojáci obdivovali Moskvu, když pochodovali jejími ulicemi. Mysleli si, že narazí na orientální, asijské město, ale narazili na něco, co je ohromilo velkolepostí větší než jejich Paříž! A toto přesvědčení je v nich tak silné, že i v žertovných písních dvacátého století jsou pro ně Moskva a Čingischán jedno a totéž. Proto Tartárie! Zrodila se z vědomí evropských nevědomců, kteří považují všechny kromě sebe za barbary, nebo, jak u vás hrubě říkají vaši soukmenovci, kteří se považují za nadřazenou rasu, za vašich časů - za ‚čurky‘ [osoby neruského původu - tmavá pleť, šikmé oči]. Vy, Rusové, jste pro ně stejní ‚čurkové‘ jako asijsší Turkuti, stejní Tartari. Je to rovněž nejvíce urážlivé slovo, jako i ‚čurka‘! Ale nevědomost dokáže tvořit ‚zázraky‘!

Možná se asijští Turkuti budou za tisíc let hrdě nazývat ‚čurky‘. Tomu se nechce věřit! Zdá se vám to absurdní? Takže z těch věků Tartárie působí stejně, ale ve vašem věku tato absurdita zmizela a absurdní se začalo považovat za pravdu...

Hlavní je přece to, že se znovu odvážili oklamat nevědomce, a nyní se odhalila ‚pravda‘. Tento trik používají loutkovodiči, chytají vaše emoce a vědomí oklamaneho a uraženého člověka. Tuto pravdu vám nikdy skutečně neodhalí ti, kterým za takové příběhy platí stejní Evropané a Západané. Ale vy nechcete poslouchat, nechcete si ověřit, kde a jak se zrodila nová Tartárie a kdo o ní najednou začal vyprávět...

Pro vás se tito lidé stali autoritami, ale ve skutečnosti to všechno začal jeden velký podvodník a šejdiř, šarlatán, falešný léčitel, který dlouho žil v Americe. Přinesl novou pohádku o Tartárii, zjevně plně velkou objednávkou! Když budete pátrat, najdete důkazy! Můj příběh stále nemá důkaz v očích těch, kteří už na tyto pohádky skočili a splynuli s nimi svým vědomím...

Ve skutečnosti před vámi skryli, že v první fázi války existovala úmluva mezi Napoleonem a Alexandrem. Carský režim to tajil, aby měl neposkvrněný obraz cara, jehož potomci byli pozdějšími samovládci. Poté se také nezačali štourat, vždyť důvod, který Napoleona do Moskvy dotlačil, je dodnes zahalen tajemstvím a dodnes je tajemství knihovny cara Ivana velké, stejně jako tajemství pokladů pyramid, ukryvaných stoupenci stejných zednářů!

A Tartárie se jen tak mimochodem namanula, aby vám ještě více zamotala hlavu, zasévala pochybnosti a neshody a dovedla ke konečnému cíli - rozdělení vašeho Ruska! A čím směšnější falzifikace, tím víc tomu věřte, bohužel, hlavně že předchozí informace byla obludnou falzifikací a současná je pravdivá!

Tento mechanismus už dávno znají hlavní ‚vyvolení‘ Anunnaki, a mnohokrát o tom hovořili v přímém textu, jak pást stádo gójů, jak vás nazývají.

Ze století na století se snaží ovládnout svět prostřednictvím vašich neřestí a vášní, a zvláště pýcha jim v tom pomáhá. Právě skrze ni chytají vládcе země. A právě v těchto sítích uvízl Napoleon, kterého vedli jako kdysi Alexandra Velikého pro své vlastní cíle a potřeby..."

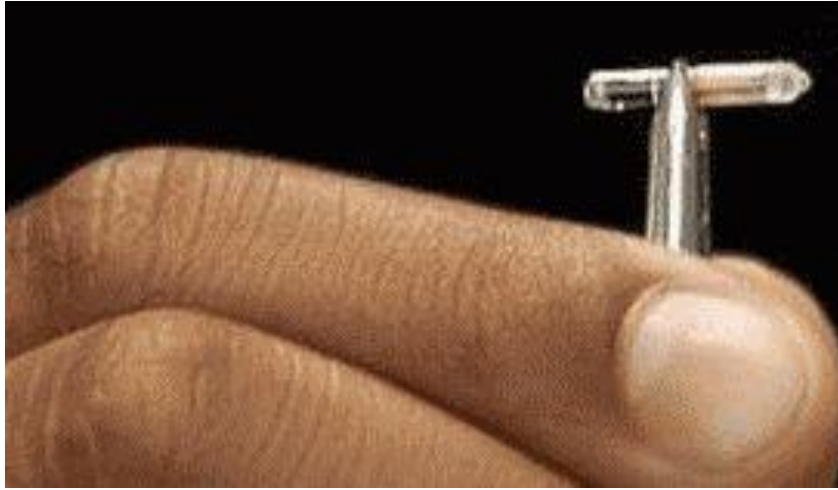
Tak promluvil prastarý duch kamenného obra v nazelenalé záři. A někde tam venku dál hučel písečný vír, který zvedal výš a výš prach historie...

Zapsala Valeria Kolcova 13.04.2018

PS:

Slavný francouzský badatel A. Lefebvre po exhumaci Napoleonových ostatků objevil v jeho lebce zvláštní mechanismus nepřirozeného původu.

Mechanismus vyjmutý z vnitřní strany lebky má podobu kovové destičky o průměru o něco větším než 1 cm a délce 1 cm.

Vědec na základě grantu získaného od vlády zkoumal Bonapartův malý vzrůst, když při studiu lebky přejel rukou po její vnitřní straně a ucítil, že na jednom místě je stěna lebky zesílená. Když vědec v lupě uviděl vybouleninu, oněměl, z lebky byl vidět kus cizího tělesa, částečně pokrytý kostní tkání.

Při podrobném zkoumání se ukázalo, že vyjmutý předmět je mechanismus, který podle své funkce měl přenášet elektrické impulsy do srdce a mozku. Zkoumání kostního výrůstku, který mechanismus pokrýval, odhalilo, že zařízení bylo Napoleonovi implantováno v mládí.

Skupina badatelů pod vedením Lefebvra tvrdí, že tento předmět byl implantován mimozemšťany do hlavy císaře z toho důvodu, aby ovlivnil vývoj celého světa. Právě v té době budoucí revolucionář na dva dny zmizel z dohledu všech svých známých. Sám Napoleon tvrdil, že v těchto dnech byl zatčen. I když v současné době není známo, v jaké věznici se Napoleon v té době nacházel.

V současnosti můžeme už sami vidět, jak se Napoleon po této události změnil.

Vědec je přesvědčen, že tímto způsobem mimozemšťané ovlivňují vývoj našich dějin již od pradávna.

Zdroj